

AV LENA LÖFLING • SWEA GLOBAL

I Forums förra nummer inledde Lena sin rapportering från seglingsäventyret – den 4 maj kastade hon och maken Peter loss från bryggan i Sverige och började sin långsegling. Här berättar Lena om den fortsatta resan ner genom Europa.

En månad tog det ner till Enkhuizen, utanför Amsterdam. Det var en vacker, men också händelserik, segling – som Östersjöseglare var det första gången vi behövde hantera tidvatten.

Första stoppet utanför Sveriges gränser var vackra Møn i Danmark. Det kändes på något sätt stort; nu var vi verkligen på väg. Vi hade lämnat Sverige. Från Møn tog vi oss till tyska Fehmarn och därifrån till inloppet till Kielkanalen. Kielkanalen får man planera lite, så man prickar tidvattnet rätt på andra sidan. Vi planerade att komma ut i Elbe vid 16-tiden, vilket vi gjorde. Perfekt i tid till att tidvattnet vänt utåt från Hamburg igen och vi skulle få några knop i ryggen mot tyska Cuxhaven, där vi tänkte lägga oss för natten.

Vad vi inte räknat med var att det blåste från nordväst. Det innebar att vind och våg arbetade mot varandra och skapade nästan två meter höga, skarpa vågor. Vi kämpade i motvinden, båten slog mot vågorna och som om inte det var nog skulle vi pricka inloppet till Cuxhaven i 4 knop strömt vatten, samtidigt som eftermiddag gick mot kväll.

Vi var på helpänn när den trånga ingången närmade sig på vänster sida. Peter tog sats, gjorde en skarp gir, full motor, båten gled, jag skrek "det kommer inte att gå". Peter stod koncentrerad och konstaterade att jodå, det kommer gå bra. Och det gick bra, vi tryckte oss in i hamnen.

Vi pustade ut men insåg snabbt att det inte var över. Strömmen i hamnen var lika stark som utanför och hamnen såg proppfull ut. Vi hittade en lucka mellan två stora (läs dyra) båtar, fendrade upp, och förberedde för att lägga till. Ström och vind tog båten; vi räddade båtgrannens radar med en fender. Det var alldeles för trångt

och alldeles för strömt. Till slut ropade en båtägare från en annan brygga att vi kunde lägga oss bredvid honom. Där gick det bättre och halv tio på kvällen låg vi till slut fast. Vårt första möte med tidvatten blev brutalt. Men det är av misstagen man lär!

Vår färd gick vidare längs sandöarna utanför norra Tyskland och Nederländerna. Här ändrar sig sanddynerna från år till år och sjökorten är därmed inte att lita på. Men med hjälp av att pricka högvatten, anpassa oss efter vinden och följa öbornas markeringar gick det väldigt bra. I hamnen på tyska Wangerooge stod båten på botten vid lågvatten, då är det endast en halvmeter djupt.

Vi besökte även öarna Borkum i Tyskland och Vlieland i Nederländerna. Fantastiskt vackra ställen, speciellt Vlieland och Wangerooge. Pärlor vi inte visste fanns, med långa vita stränder, fågelliv och pittoreska byar.

I början av juni slussade vi in i IJsselmeer, sjön som förr var ett hav, endast sex meter djup och skyddad mot tidvattnet. Den 4 juni la vi till vid varvet i Enkhuizen och redan dagen efter lyftes Greta upp ur vattnet. Nu ska hon få ordentligt med solceller, ett nytt elsystem och en vattentillverkare. Det kommer ta fyra eller fem veckor innan hon är färdig, så vi hyr just nu en lägenhet i Arco i norra Italien. Här varvar vi klättring och vandring med jobb och långtar tills vi får komma vidare ner söderut. **F**

Lena Löfling, SWEA Global, var tidigare bosatt i Hong Kong och Singapore. Från och med våren 2023 rapporterar hon till Forum från sin långsegling tillsammans med maken Peter på katamaranen Greta 3.

Swean **Lena Löfling** med maken **Peter** rapporterar från sin segelbåt, en Fountaine Pajot Lipari 41. Båten har de gett namnet **Greta 3**, efter Volkswagenbussarna Greta 1 och Greta 2 som tagit dem runt Europa.

FÖLJ LENA, PETER OCH GRETA 3 PÅ INSTAGRAM
www.instagram.com/greta3sailing/